

LBRIS

We know
books

**NATASHA
LESTER**

DISPARIȚIA

LUI

Astrid Bricard

Traducere din limba engleză de
ADRIANA VOICU

NEMIRA

CUPRINS

<i>Prolog</i>	
Palatul Versailles, Franța, 28 noiembrie 1973	9
PARTEA ÎNTÂI	
ÎNCEPUTUL LEGENDEI.....	13
PARTEA A DOUA	
MUZA.....	131
PARTEA A TREIA	
LEGENDA REÎNVIE.....	223
PENULTIMA PARTE	
POVESTEA LEGENDEI.....	371
ÎNCEPUTUL	
UNEI NOI LEGENDE.....	421
<i>Nota autoarei</i>	441
<i>Mulțumiri</i>	451

CAPITOLUL 1

ASTRID BRICARD & HAWK JONES

NEW YORK, IANUARIE 1970

Astrid Bricard stă în fața unei vitrine, cu fața aproape lipită de geam, iar gura, obrații – chiar și pistruii – i se arcuiesc într-un zâmbet care aștepta de-o viață să înflorească. O avea ea douăzeci și patru de ani, dar viața adevărată abia acum începe, iar cel mai bun mod de a sărbători ar fi să îmbrățișeze vitrina amplasată în arhiva facultății de modă de la Parsons School of Design. Se apleacă mai mult, lovindu-se cu nasul de geamul care o desparte de rochie.

Majoritatea oamenilor ar vedea o rochie din anii '50, creată de Claire McCardell. Dar Astrid vede o capodoperă a fibrelor. Fiecare piesă vestimentară ia naștere dintr-o fibră și atât. Nici măcar dintr-un fir de ață – nu încă. Doar fibre – curățate, cardate și pieptănate, apoi răsucite, împletite și țesute. O magie din ale cărei vrăji se revarsă valuri de damasc și de stofă, de crepon și catifea voluptuoasă.

— Arăți de parcă vrei să-l trimiți pe dracu' înapoi în iad cu rochia asta.

Astrid scoate un țipăt. De cealaltă parte a vitrinei se află un bărbat; zâmbește în colțul gurii, incredințat că a rostit o replică de agățat bu-nică. Are acel gen de frumusețe degajată care o face să presupună că probabil fusese pe vremuri tipul cel mai popular din facultate.

— Plănuiesc cel puțin să aduc ceva originalitate în Manhattan cu ea, ceea ce replica aia a ta nu va face în vecii vecilor, ripostează ea.

El râde și, în sfârșit, se uită la rochie, nu la ea. Iar Astrid simte o satisfacție ciudată când privirea lui se concentrează asupra unicului element, absolut perfect, al compoziției – panglica aceea care urcă oblic peste un sân, trece pe după gât și apoi coboară oblic peste piept ca să se lege într-o parte.

— Mă gândeam cum ar fi s-o porți, spune ea cu ochii ațintiți asupra panglicii înnodate. Dacă tragi de capătul panglicii, pică toată rochia jos. Cred că îți dă un sentiment...

Se oprește o clipă. Funda aceea este cingătoarea rochiei – unicul element care o susține – și tot ea o face să alunece jos.

— Un sentiment de putere, conchide ea.

Acest bărbat n-are cum să-și închipuie cât de bine s-ar simți o femeie să se știe cu adevărat puternică. Dar Astrid asta visează, iar zâmbetul care i se așterne pe chip în timp ce se îndepărtează este și sprijinul, și puterea ei – dar nu și pierzania.

— Ce-i chestia aia de pe tine? o ia la întrebări la sfârșitul orelor o lungană pe care ditamai coafura afro o face să pară și mai înaltă.

Astrid se uită în jos la ținuta ei.

— Un sacou pe care taică-meu voia să-l arunce.

Lungana pufnește în răs.

— Un sacou bărbătesc. Doar un sacou bărbătesc. Nimic altceva.

— Mă rog, port și lenjerie intimă pe dedesubt, dar legat de asta va trebui să mă crezi pe cuvânt.

Astrid zâmbește larg și fata chicotește.

— Eu sunt Velvet. Hai să mergem să mâncăm. Dar mai întâi... Graham! răcnește ea și un tip dă fuga spre ele.

— Am mai găsit o prietenă. Ea este...

— Astrid, completează ea în timp ce ies împreună spre strada East 54.

— Eu și Velvet ne-am cunoscut la seral în urmă cu câțiva ani, îi explică Graham. Doi oameni care nu terminaseră liceul și ai căror părinți nu voiau să-i lase să urmeze facultatea de modă.

Zâmbește amuzat, dar Astrid știe că în spatele acestor cuvinte există multe lucruri care nu sunt deloc vesele.

— Nici părinții mei nu vor să mă știe aici, mărturisește ea pe când dau să intre într-un restaurant.

— Vezi? Știam eu că e de-a noastră, jubilează Velvet. Proscrișii se unesc. Chelnerița vine la masa lor. Ia comanda lui Astrid și a lui Graham, dar înainte ca Velvet să apuce să spună ceva, se întoarce și dă să plece.

— Mai vreau și un burger cu cartofi prăjiți, strigă Graham după ea. Și încă un suc.

— Mulțumesc, murmură Velvet către Graham, mai mică și mai puțin exaltată decât fusese cu cinci secunde în urmă, înainte ca chelnerița s-o ignore și apoi să refuze s-o privească în față în timp ce adăuga mâncarea pe comandă.

Velvet aprinde o țigară și dă fumul afară pe nas.

— Ai face bine să te obișnuiești cu chestia asta sau, dacă nu, să-ți faci prieteni mai albi.

Și Astrid știe bine că, deși uneori se simte ca o proscrisă, fiind o fată albă din Long Island, e integrată în viață, în timp ce Velvet atârnă de firele ei cele mai uzate. Însă, privirea ei îi dă clar de înțeles că, dacă încearcă să-i ceară scuze pentru ceva ce, să recunoaștem, nu va putea niciodată să înțeleagă cu adevărat, Velvet o să se ridice și o să plece.

Așa că Astrid îl înghiontește pe Graham.

— Păi asta și fac. El e la fel de alb ca rochia mea de la slujba de confirmare.

— Vrei să spui că n-ai purtat și atunci tot un sacou? glumește Velvet, iar fața i se destinde iar într-un zâmbet.

Sosește mâncarea și Graham o întreabă:

— De ce nu vor părinții tăi să urmezi școala de modă?

Între două îmbucături de macaroane cu brânză, Astrid le explică:

— Tata e avocat și vrea să mă căsătoresc cu unul dintre partenerii tineri din firma lui.

Velvet și Graham strâmbă din nas.

— Exact. Dar...

Arată spre sacou, spre părul blond și lucios care, tuns bob până la bărbie, contrastează cu pletele atât de comune acum, un stil doar al ei, inconfundabil.

— Îi bag în sperieți pe avocați. Să fiu designer de modă e tot ce-mi doresc.

Cuvintele aproape că i se îngrămădesc pe buze. Nu e obișnuită cu ele – partenerii tineri pe care tatăl ei îi invita la cină erau întotdeauna cei

cu discursurile. O scoteau la o plimbare cu mașina după cină și ea le cerea să meargă în centru, deși ei trăgeau spre locuri mai retrase. Sărea mereu jos din mașină la semafor și se îndrepta spre un bar, ceea ce i-a adus o anume notorietate. Nu conta că tinerii parteneri doreau să ducă fata într-un loc retras pentru a oferi limbii un exercițiu alternativ la vorbire – reputația lor rămânea nepătată. Astrid, însă, cu hainele ei ciudate, cu obiceiul de a lua barurile la rând la ore târzii și lipsa ei de interes față de avocați, era cea care stârnea bârfele.

— Și eu la fel, spune Velvet, dând din cap cu înfocare, e singurul lucru pe care mi-am dorit vreodată să-l fac.

— Ar trebui să vină să locuiască cu noi, îi sugerează Graham lui Velvet.

— Probabil că nu-și dorește o saltea pe podeaua unei locuințe minuscule din Chelsea, răspunde ea râzând.

— O saltea pe podea e cam tot ce-mi pot permite, spune Astrid aproape implorând. Nu pot să tot fac naveta de la casa alor mei din Long Island. Trebuie să-i conving că dorința de a deveni designer de modă nu e ceva ce trece odată cu vârsta, așa cum s-a întâmplat cu pasiunea din copilărie de a mânca hotdog cu unt de arahide.

— Căh! se strâmbă Velvet.

Astrid zâmbeste larg. I-au trebuit douăzeci și patru de ani de lingușiri, culminând cu o promisiune făcută tatălui ei de a-și lua mai întâi o licență cum se cuvine în arte liberale la Hofstra. Acesta spera că universitatea o va plictisi suficient încât să prefere să se mărite. Ea, însă, a terminat facultatea. Ceea ce însemna că trebuia să-și respecte și el partea de înțelegere, anume că Astrid putea merge la Parsons dacă își plătea singură taxele. Își petrecuse ultimele șase luni lucrând la un portofoliu care i-a adus mult râvnita bursă și i-a permis să frecventeze cursul care începuse de un an și jumătate. Și acum are doi prieteni și un loc unde să stea.

Hai că viața e super!

Hawk își lasă rucsacul lângă ușa apartamentului din Park Avenue, intră agale în bucătărie și își sărută mama pe obraz.

Ea îi ciufulește părul.

— Alo! protestează el în glumă, scoțând un suc din frigider, cu gândul încă la fata de la Parsons. Se dusesse la arhivă în căutare de

inspirație – trebuie să facă ceva nou pentru atelier, dar tot ce desenează e mai nesatisfăcător decât ce își dorește el să iasă. Și o găsisse pe ea, purtând doar un sacou strâmt și uitându-se la o rochie, cu pleoapele pe jumătate închise, cu formele trupului conturate într-o manieră care este acum depășită – singura fată din New York care nu și-a aruncat încă sutienul. Brusc, mâna lui își dorise cu disperare deseneze pentru corpul ei o rochie care s-o facă să arate ca și când i-ar fi fost smulsă lenjeria aia din anii '60.

Clipește des, uimit de forța amintirii.

— Am întâlnit o fată azi, spune el.

— Și ce e nou în asta, HJ? glumește mama lui, apoi ridică o sprâncenă. Aha! Te-a pus cu botul pe labe. Sau, zâmbeste ea plină de tristețe, tocmai ai avut parte de un *coup de foudre*.

— Și dacă e vorba și de una și de cealaltă? întrebă el, mai serios decât a reacționat până acum la expresiile franțuzești prost pronunțate ale maică-sii și la ideile ei despre dragostea la prima vedere.

Meredith Jones se așază pe un taburet și scoate o țigară.

— *Coup de foudre* înseamnă și fulger. O lumină orbitoare și apoi rămâi cu o boltă cenușie și anostă. Poate dacă ai revedea-o s-ar dovedi exact așa și te-ai întreba ce joc de lumini te-a făcut să crezi că e mai mult de-atât.

Dar el nu vrea să-și imagineze că o fată care crede că un veșmânt alunecând de pe trupul ei i-ar da un sentiment de putere ar putea deveni anostă la o a doua întâlnire.

— Îi duc eu cina tatei, se oferă el.

Își găsește tatăl în pat, citind o biografie a lui Babe Ruth, rezemată în fața lui. Hawk îi pune tava dinainte și, luând mingea de baseball de pe noptieră, o lovește scurt de perete; urmele rămase pe acesta arată că face același lucru de luni de zile – prinde mingea, o aruncă înapoi.

— E bună? întrebă el, arătând spre carte, pe când zgomotul mingii acoperă sorbitul zgomotos al tatălui său, care îl stânjenește de moarte. De aici și șmecheria cu mingea, care îi venise din întâmplare și care aproape îl făcuse să plângă atunci când tatăl său spusese, la sfârșitul acelei prime meseacompaniate de zgomotul mingii ca de un instrument de percuție: „Mulțumesc, fiule.“

Hawk trebuise să fugă din cameră pentru că nu era cazul ca tatăl său să-l vadă plângând din cauza acelui *coup de foudre* de altă natură – lovitura ca de trăsnet a unui accident cerebral, care se produsese cu nouă luni în urmă, lăsând un creier distrus de furtună. Fața lui Matthias se lăsase, vorbele îi erau greu de deslușit și trebuia să facă un efort uriaș ca să țină ceva în mâna dreaptă. Perspectiva reînțarcerii lui la cariera de avocat care putea pretinde o avere doar răspunzând la telefon i se părea lui Hawk la fel de îndepărtată ca aceea ca mama lui să înceteze vreodată să-l iubească pe Matthias și să se cupleze cu un bărbat care să nu fie cu douăzeci de ani mai în vârstă și pe jumătate infirm.

— În realitate Babe Ruth nu era orfan, rostește tatăl său cu grijă, pentru ca limba să nu-i facă vorbele neinteligibile. A mers la o școală de meserii pentru orfani, dar numai pentru că era o adevărată pacoste.

Hawk râde.

— Sper că asta nu-ți dă vreo idee.

— Ai douăzeci și patru de ani, băiete. În curând o să te muți și o să ne părăsești.

Deasupra atelierului lui e un spațiu liber. Ar fi perfect pentru o locuință. Dar dacă s-ar instala acolo, mama lui ar rămâne singură aici să aibă grijă de taică-sau.

Hawk lasă mingea jos, fiindcă simte nevoia să plece de acolo – de parte de viitorul mizerabil pe care îl poate prevedea pentru cei doi oameni pe care îi iubește cel mai mult pe lumea asta.

— Noapte bună, tată.

În bucătărie, își ia prin surprindere mama. Stă cu palmele lipite de blat, cu un pahar cu Tom Collins între ele. Se uită la verigheta de pe mâna stângă, amintindu-și, poate, cum dansa pe vremuri cu soțul ei în fiecare seară, îndrăgostită așa cum își dorește și Hawk să fie cândva, așa cum își face griji că nu va fi în stare.

— Rămân acasă în seara asta, o anunță el, deși vrea muzică și whisky și să stea să se gândească, acum că a absolvit facultatea și și-a deschis un atelier, cum să-și clădească viața pe care și-o dorește – un șir de ani care nu vor fi niciodată loviți de trăsnete.

— Nu, se opune ea cu fermitate. Am nevoie să plâng puțin și vreau să fiu singură.

La dracu'. Își îmbrățișează mama, îi sărută creștetul capului și ea îl împinge cu genul ăla de zâmbet care îți poate frânge inima.

La sfârșitul săptămânii, toți cei din grupa lui Astrid trebuie să facă o scurtă prezentare despre o personalitate din istoria modei care nu a fost designer, dar care a influențat domeniul. Prima se oferă Velvet, care iese în fața clasei plutind ca pe un podium. Ridică o revistă, cu coperta din spate îndreptată spre clasă.

— Aceasta este revista *Vogue*, începe ea.

Apoi întoarce revista. Pe coperta întâi e un manechin de culoare.

— Este ediția britanică, îi lămurește Velvet. Faceți cunoștință cu Donyale Luna. E americană, dar americanii n-au pus niciodată o față de culoare pe copertă. Inutil să mai spun că Donyale locuiește acum la Londra. E prima femeie de culoare care a apărut vreodată pe coperta revistei *Vogue*. Dacă asta nu e influență asupra modei, atunci nu știu ce e. Dar va fi oare ediția americană *Vogue* influențată de ea?

Ai fi zis că Velvet aruncase o grenadă în mijlocul clasei. Toată lumea a înghețat, așteptând explozia. Oamenii nu vorbesc despre aceste lucruri pe un ton atât de acuzator.

Astrid își bagă degetele în gură și fluieră.

— Trăiască Donyale!

Clasa tresare și aplaudă politicos. Velvet își reia locul lângă Astrid și șoptește:

— Pun pariu că asta e singura persoană din cele prezentate azi care nu e albă.

Următoarea prezentare, cea a lui Candace Winters, confirmă ipoteza. Dar nu acesta este motivul pentru care Astrid simte că i se face rău când vede poza fotocopiată pe care o ține în mână Candace.

— Christian Dior este designerul care a influențat moda mai mult decât oricare altul, începe Candace. Aceasta este muza lui, Mizza Bricard.

Toată bucuria lui Astrid se face ghem în ea ca mătasea topită. Ar fi trebuit să-și dea seama că cineva o va alege pe Mizza. Ceea ce înseamnă că Astrid trebuie să le spună – oricum toată lumea va afla destul de curând. Chiar și la conservatoarea universitate Hofstra s-a întâmplat la fel, deși nu erau oameni din domeniul modei și nu prea înțelegeau implicațiile. Dar aici, la facultatea de modă, nu e nimeni

care să nu priceapă, iar dacă Astrid dezvăluie realitatea în loc să aștepte să fie scoasă la iveală, ar putea reuși să controleze ea consecințele în loc să pară că are ceva de ascuns.

— Nimeni nu știe de unde venea, continuă Candace. Era fie dansatoare într-un spectacol nud de revistă, fie prostituată. Locuia la Ritz, nu purta niciodată chiloți, dar era mereu îmbrăcată în haină de blană – și cam atât.

Astrid se ridică în picioare, întrerupând aplauzele, iar Candace se uită încruntată.

— Pot să urmez eu? îl întreabă ea pe lector.

El dă aprobator din cap.

— S-o ascultăm pe câștigătoarea bursei Claire McCardell.

Grozav! Acum și mai mulți studenți care poate nu au primit bursă sunt cu ochii pe ea.

Astrid își propune să-i dea repede bătaie, cum aleargă prin vene o tequila fără *sunrise*.

— Sunt Astrid Bricard, începe ea. Sunt adoptată. Mama mea naturală a fost...

Pur și simplu nu-i ies din gură, cele două cuvinte care i-au definit viața și care vor continua să o definească dacă nu face ceva în privința asta.

— Mama mea naturală a fost Mizza Bricard, spune ea mult prea tare.

Freamătul care cuprinde încâperea este pe jumătate surpriză, pe jumătate neîncredere.

— Tu ești fiica muzei lui Christian Dior? repetă Candace, privind-o printre gene, părând să creadă că ăsta e singurul motiv pentru care Astrid se află acolo în calitate de câștigătoare a bursei.

Unul singur dintre ei, li s-a spus ieri, va absolvi facultatea și va deveni designer de renume. Cinci vor lucra pe lângă designeri de renume. Restul vor face altceva în cinci ani. Dar, desigur, fiica Mizzei Bricard poate să intre pur și simplu în Casa Dior și să obțină o slujbă în *haute couture* – nu trebuie să muncească pe brânci pentru asta.

Dar Astrid muncește. Mai mult decât oricine. Pentru că Mizza a fost doar un stimul. Astrid este hotărâtă să fie reacția la acel stimul.

— Deci aceasta, repetă Candace bătând cu degetul pe pagina fotocopiată, este mama ta.

Astrid își dă seama ce face Candace. Nu lămurește situația; îi face pe toți să se uite la fotografie. Deși Mizza a fost fotografiată de toată lumea, de la Avedon la Beaton, aceasta este imaginea consacrată a celebrei muze. Mizza poartă o haină de blană și e aplecată spre cameră. Un șir lung de perle îi pătrunde în decolteu, iar haina i-a alunecat pe braț, lăsând la vedere partea de sus a sânilor până la marginea areolei. Are pe chip un zâmbet care este, fără îndoială, seducător.

Dacă spui *muză*, toată lumea se gândește la o femeie imorală. Dacă arăți într-o imagine o muză îmbrăcată în blană, purtând bijuterii și cu pielea la vedere, toți își zic: *e o curvă*. Sau mai rău. Muzele sunt genul de femei care nici măcar nu sunt plătite pentru sexul pe care îl oferă. Dimpotrivă, tânjesc după el.

Înainte ca Dior să moară, Mizza venea la New York cu el în fiecare an și se ducea în Long Island s-o viziteze pe Astrid. Pentru că Dior era mai celebru decât Statuia Libertății și nimeni nu putea rata o femeie îmbrăcată ca Mizza, prietenii mamei ei își făceau apariția în aceeași zi; Mizza sosea într-o haină care imita blana de leopard și cu mai multe bijuterii decât o vitrină de la Tiffany, complet deplasate în suburbia cu peluze verzi, unde toate femeile purtau mănuși albe, pălării și un șirag modest de perle, care nu făcea niciodată cunoștință cu decolteul. Acolo, la fel ca în mai toată America, stilul lui Bill Blass era singurul acceptat – *femeile trebuie să fie teribil de modeste, sănătoase și proaspete*, cum îi plăcea lui să spună.

Nimeni nu ar pune în aceeași propoziție cuvintele *modest* și *Mizza*.

Astrid are misiunea de a se asigura că numele ei și al Mizzei nu sunt folosite vreodată în aceeași propoziție.

La sfârșitul orei, Candace o prinde din urmă.

— Deci așa ai obținut bursa.

În spatele lui Candace se adună un întreg grup. Fie că e vorba de liceu, de universitatea Hofstra sau de școala de duminică, există întotdeauna o fată a cărei putere derivă din cruzimea ei – o fată care își face un scop din a descoperi punctele cele mai vulnerabile ale celorlalți pentru a le putea zgândări des și în public – și care o invocă pe Mizza pentru a provoca scandal în jurul lui Astrid.

— Fiica muzei, continuă Candace, iar fiecare cuvânt tatuează eticheta mai adânc în pielea lui Astrid.

Dar Candace nu este prima și nici nu va fi ultima care spune asta.

— Sau fiica prostituatei, adaugă Astrid cu nonșalanță.

Se forțează să continue, chiar dacă poate acum este la fel de rea precum Candace:

— Îmi pare rău că nu ai primit tu bursa.

Se aude cum Candace trage aer în piept. Iar Astrid își dă seama din privirea ei că a avut dreptate. Astrid are ceva ce își dorea Candace. Iar Candace va fi pe urmele ei în următoarele optsprezece luni. Ceea ce înseamnă că Astrid nu-și poate permite să fie hărțuită în singurul loc unde a luptat atât de mult să ajungă.

— Să fii fiica lui Mizza Bricard nu e ca și cum ai fi fiica unui astrofizician, continuă Astrid pe un ton blând. Cel mult, am moștenit niște pomeți bine conturați. Dacă asta e singura mea avere, o voi risipi în câțiva ani. Din fericire, nu mă bazez pe Mizza în ceea ce fac și îmi croiesc singură destinul.

Intenționase s-o spună ca pe un fapt banal. Rostite însă cu voce tare, cuvintele au sunat ca o provocare. Pe de-o parte, Astrid: fiica lui Mizza Bricard, posesoare a unor pomeți frumoși și – speră Astrid – a mult mai multor calități. De cealaltă parte, toți cei care vor să facă din ea fiica unei seducătoare, aliați cu Candace, cel mai probabil fiica nimănui, posesoarea unei ambiții mai crâncene decât a lui Astrid.

— Asta rămâne de văzut, răspunde Candace, ca și cum într-adevăr, aceasta este o provocare, și încă una pe care intenționează s-o câștige.

Dar la fel intenționează și Astrid. Va veni o zi în care nimeni n-o va mai putea numi vreodată pe Astrid fiica muzei.

Este surprinsă când o aude pe Velvet strigând: „Așteaptă!“, și încă mai surprinsă când se întoarce și îi vede pe Velvet și pe Graham venind în grabă după ea.

— Deci, până la urmă, suntem cu adevărat proscrise, spune Velvet luând-o pe Astrid de braț.

Pentru prima dată în acea zi, Astrid râde. Pentru că se pare că, în ciuda tuturor lucrurilor și spre deosebire de Long Island, aici are doi prieteni.

— Ar trebui să mergem la o petrecere, spune Graham. Să ne relaxăm puțin.

Așa se face că Astrid se trezește într-o mansardă imensă de pe Broadway, casa unui prieten al unui prieten al lui Graham.

— Trebuie să plătești doi dolari, îi explică Graham când ajung în apropiere. E o petrecere cu colectă.

Lui Astrid îi ia câteva clipe să priceapă că o petrecere cu colectă înseamnă că prietenul prietenului lui Graham își pune la dispoziție mansarda pentru petreceri ca să acopere chiria.

— Este ceva ce nu e de vânzare în Manhattan? se minunează ea.

— Doar moralitatea, răspunde Graham făcându-i cu ochiul. Pe aceea o oferi gratis.

Și se aruncă în ritmul dionisiac al ringului de dans.

Printr-un sistem de sonorizare cum Astrid nu a mai văzut niciodată, gazda pune o selecție eclectică dar dansabilă de jazz și muzică clasică, soul și disco. Baloane colorate se lovesc de brațele ei și ale lui Velvet în timp ce se leagă în ritmul muzicii, pălăria de fetru cu boruri largi și pleoștite a lui Astrid a dispărut de mult, maioul alb i se lipește de piele din cauza transpirației. În cele din urmă, Velvet îi face semn și, răsuflând greu din cauza dansului și a fumului care o împiedică să vadă mai departe de vârful degetelor, se îndreaptă spre un capăt al încăperii.

Înhață câte o banană de pe masa pe care nu se află niciunul dintre stimulentele obișnuite, ci doar fructe, nuci și suc – avantajele și dezavantajele faptului că fiecare aduce ce are acasă, le-a explicat Graham mai devreme – și apoi se prăbușesc în câte *bean bag*.

— Exact de asta aveam nevoie, spune Astrid.

Velvet râde.

— De banane sau de baloane?

Astrid râde și ea, apoi o împunge pe Velvet cu cotul în coaste.

— Mulțumesc!

— Oricând îți pot oferi banane drept consolare pentru jignirile unor javre, doar anunță-mă.

Astrid își amintește de sfidarea din ochii lui Candace și îi piere râsul. Se luptă cu lacrimile, care concurează cu fumul jointurilor în a-i înțețoșa privirea, încercând să nu se mai gândească la propria ei persoană în acest moment pentru că, în ceea ce privește actele de generozitate, Velvet ar merita o aureolă de sfânt pentru compasiunea de care e în stare.

— O fată crescută în Long Island ca fiică de avocat și care a ajuns să termine liceul și să-și ia licența în arte liberale probabil că nu prea are de ce să-ți plângă ție pe umăr.

Velvet ridică din umeri.

— Când i-ai zis lui Candace că ai de gând să-ți croiești propriul tău destin, mi-a venit să aplaud. Pentru că nu e drept, dar e pura realitate: așa cum tu nu vrei deloc să semeni cu mama ta, nici eu nu vreau să semăn cu a mea. Am șapte frați, iar mama s-a străduit cât a putut, dar nici nu făcusem cincisprezece ani când, în loc să merg la școală, stăteam la masă și retușam haine ca să fac bani de chirie. Mă uitam la ea peste masă și îmi venea să-i zic: „Pune-l să folosească naibii un prezervativ!“ Dacă ar fi avut de hrănit doar trei sau chiar patru copii, aș fi putut continua școala. Uram faptul că era atât de pasivă, încât trebuia să plătesc eu pentru aversiunea tatălui meu față de cauciuc.

Astrid își soarbe sucurel regretând că nu are în locul lui un joint, care i-ar putea atenua tensiunea din maxilar. Cuvintele îi ies greu.

— Și urăsc faptul că, în calitate de muză, mama mea naturală a existat doar pentru gloria unui bărbat – că nu a avut propria ei glorie. Și aici suntem de acord cu Betty Friedan când spune că lumea se bazează pe dependența pasivă a femeilor și că feminitatea ne face ținte și victime ale „comerțului sexual“, iar eu văd acea fotografie a Mizzei în mintea mea, toată numai sex și dependență, și-mi vine să urlu. Și mai e și mama mea adoptivă, care exact femeia din bucătărie, împotriva căreia se ridică Friedan.

Își strânge degetele în jurul paharului.

— Deci, am și mama care este întruchiparea misticii feminine, și mama care-și folosește decolteul pentru a inspira un bărbat. Iar Betty mai spune că, dacă ne extirpăm feminitatea, vom fi în sfârșit puternice. Eu nu cred asta.

Arată spre maioul ei alb, sub care nu poartă sutien, la fel ca jumătate din fetele din cameră.

— Arată-ți decolteul dacă vrei. Stai goală în fața unei săli, purtând pe buze zâmbetul unei maestre a seducției. Fă-ți de cap. Dar fă-o pentru tine, pentru că îți dă ție satisfacție. Nu ca să faci celebru un bărbat. Deci nu e vorba doar de faptul că nu vreau să fiu Mizza. Ideea e că vreau să mă ocup de moda feminină, care este întruchiparea acestui

lucru, chipurile numit feminitate, și vreau să fac haine care nu sunt doar frumoase, dar pot și să le redea femeilor puterea – haine care să nu le facă niciodată să simtă că singura lor sarcină este să facă un bărbat mai puternic.

Muzica se schimbă de la un ritm languros la ceva mai sobru, care se potrivește cu imboldul pe care Astrid îl simte în acest loc ciudat în care timbrele de LSD trec de la mână la gură la fel de dezinvolt ca nevoia nerostită și stângace care tocmai a țâșnit din ea.

O trage pe Velvet de pe fotoliu și se învârte cu ea într-un crescendo de muzică, brațe, picioare și întuneric. Își dă capul pe spate și simte toate astea pe fața ei – ritmul viitorului.

— Eu nu sunt fiica muzei, zice ea către Velvet. Iar tu nu ești fata căreia nu i s-a permis să termine liceul. Hai să credem amândouă asta, și vom rezolva și cu toate celelalte.

Se învârt iar și iar, până când se amețesc cu închipuiri și visuri mai ceva decât oricare dintre cei care se droghează în colțul camerei.